

1

Tobias Durana zat niet graag bij zijn zus in de auto. Vooral niet als de radio aanstond.

‘Hoe vaak moet ik nog aan je vragen of je je rechtervoet in bedwang zou willen houden?’ vroeg hij.

‘Volgens mij is iemand hier zenuwachtig voor zijn eerste vliegreis,’ zei Emily glimlachend vanachter het stuur van de felgroene Volkswagen Golf. Ze zette het volume van de radio een tikje harder en zong vals met het aanhoudende geblèr mee.

‘En volgens mij is iemand hier een snelheidsduivel die mijn dood met zestig jaar probeert te vervroegen,’ mompelde Tobias terug.

De snelheidsmeter van de auto gaf aan dat ze met bijna honderdveertig kilometer per uur over de snelweg scheurden. Scheefgewaaide bomen flitsten langs de ruiten en voor de derde keer die dag passeerden ze een auto waar een vlag met de woorden WELKOM THUIS, ANNA! tegen de binnenkant van de achterraut was geplakt. De letters waren versierd met gekleurde sterretjes. Blijkbaar maakt het niet uit hoe hard je rijdt, er is altijd wel een auto die je steeds tegen blijft komen, dacht Tobias.

Het nummer op de radio was afgelopen en er begon een nieuw nummer. Emily trok haar neus afkeurend op. Ze draaide het volume van de radio iets omlaag en zocht een andere zender op. Toen ze tevreden was over haar keuze ging het volume weer omhoog. ‘Het is warm hier, vind je

niet?' vroeg ze. Zonder op een antwoord te wachten, deed ze een raampje open en de lucht van uitlaatgassen, gras en mest vulde de auto.

Tobias trok zijn shirt op tot boven zijn neus en keek naar Emily. Na vandaag zou hij haar waarschijnlijk pas over een jaar weer terugzien. Studeren in het buitenland... maandenlang had hij zich hierop verheugd. Maar naarmate ze dichterbij het vliegveld kwamen, begon hij er steeds meer over te twifelen.

Twee vogels vlogen vlak langs het raam van de auto. Ze waren gitzwart, op een witte streep op hun vleugels na. Ze cirkelden om elkaar heen en leken druk in gesprek te zijn. Door het open raam hoorde Tobias het schelle geschreeuw. Loesje spitste haar oren en ging overeind zitten. Ze miauwde en leunde met haar voorpoten tegen het dashboard.

'Het spijt me, witte pluizenbol. Die zijn niet voor jou.'

Met haar kop schuin keek ze achterom. Ze miauwde nog een keer en gaf Tobias een kopje. Tobias had Loesje pas een paar jaar, maar het voelde alsof ze zijn hele leven al bij hem was. Zijn vader had een drukke baan die hem naar alle uithoeken van de wereld bracht. Vaak nam hij dan allerlei souvenirs voor Tobias en Emily mee terug. Een dag na zijn twaalfde verjaardag vond Tobias Loesje met een strik op haar kop op zijn bed. Hij was zo blij geweest dat hij het zijn vader niet eens kwalijk had genomen dat hij opnieuw zijn verjaardag had gemist.

'Weet jij waar papa is?' vroeg Tobias toen Emily weer aan de volumeknop van de radio draaide.

Ze keek hem even van opzij aan. 'Geen idee. Egypte of Australië of zo? Sinds wanneer wil jij weten waar papa precies uithangt?'

Tobias haalde zijn schouders op. 'Sinds vandaag. Ik had

hem graag nog even willen zien voordat ik wegging. Ik heb hem al twee maanden niet gesproken en nu ga ik voor een jaar naar Engeland toe.'

De auto remde iets af en de motor slaakte een zucht van verlichting voordat Emily antwoord gaf. 'Kop op, Tobias. Je weet dat hij zijn best doet om zo veel mogelijk tijd met ons door te brengen.'

'Natuurlijk weet ik dat,' zei Tobias terwijl hij Loesje afwezig achter haar oren krabde. 'Ik vind het gewoon een rare gedachte om hem zo lang niet te zien of te spreken. Met jou kan ik af en toe nog bellen als ik daar zit, maar papa heeft zijn telefoon toch nooit bij zich, omdat hij vaak geen bereik heeft.'

'Weet je nog wat mama altijd tegen ons zei als we vroegen wanneer papa weer thuis zou komen?' vroeg Emily.

'Dat hij de tijd is vergeten, omdat hij zo druk bezig is om een leuk cadeautje voor ons uit te zoeken.'

'Precies,' zei ze met een knipoog. 'Maak je geen zorgen, Tobias. Je zult hem binnenkort weer terugzien. En als hij iets stoms voor ons heeft meegenomen, sturen we hem gewoon weer terug.'

Tobias glimlachte. Dat zeiden ze vroeger altijd tegen elkaar als ze hun vader misten. Tobias was er intussen al lang aan gewend geraakt dat hun vader zo vaak weg was, maar sinds hun moeder vorig jaar was overleden, ging hij steeds vaker en langer weg. Het begon erop te lijken dat hij af en toe thuis op bezoek kwam en eigenlijk alleen nog maar voor zijn werk leefde.

Een rode auto op de linkerrijbaan trok Tobias' aandacht. De behaarde arm van de bestuurder lag losjes op het stuur. Donkere haren hingen in slordige slierten langs zijn ongeschoren gezicht en hij hield een smeulende sigaret tussen zijn dikke lippen geklemd. Toen de man hem zag kijken,

draaide hij zijn raampje open en drukte zijn peuk tegen de zijkant van de auto uit. Hij glimlachte vals.

Langzaam maar zeker kwam hij steeds dichterbij hen rijden. Tobias hield hem nauwlettend in de gaten en klemde zijn hand steeds strakker om zijn gordel.

‘Emily, remmen!’ riep hij. Maar het was al te laat. De man sneed hen af en schampte de voorkant van hun auto. Het glas van de koplamp versplinterde. Door de klap sloegen ze bijna tegen de vangrail.

Emily vloekte luid terwijl ze samen met enkele andere bestuurders naar de rode auto toeterde. ‘Compleet geschift,’ bromde ze. Haar gezicht was bleek van schrik. Ze zette de radio zachter en keek Tobias bezorgd aan. ‘Alles oké?’

‘Denk het wel,’ zei hij met een hand op zijn borstkas. Loesje was sissend onder zijn stoel geschoten en miauwde klaaglijk. Tobias probeerde haar onder de stoel vandaan te trekken, maar ze had zich zo klein gemaakt dat hij haar niet te pakken kreeg. ‘Zulke idioten zouden ze moeten opsluiten.’ Tobias keek hoe de rode auto uit het zicht verdween. ‘Hij had ons wel dood kunnen rijden.’

Emily knikte en haar ogen schoten heen en weer tussen Tobias en de brug die in de verte opdoemde.

Met de radio op de achtergrond reden ze verder. Het vliegveld was niet ver weg meer. Nog een paar uur en dan zou Tobias in zijn kamer op het schoolterrein zitten. Hij was blij dat Loesje er zou zijn om hem gezelschap te houden. Zijn vader mocht dan niet vaak thuis zijn, cadeautjes uitzoeken kon hij als geen ander.

Plotseling kwam Loesje onder de stoel vandaan en tuurde door de voorruit. De twee vogels die ze eerder hadden gezien, waren er weer. Ze cirkelden niet meer om elkaar heen, maar vlogen nu naast elkaar en speurden de grond

af, zoals een havik op zoek gaat naar de prooi die zijn avondmaal zal worden.

Vandaag stond er een Volkswagen Golf op het menu.

Zij aan zij stortten de twee vogels zich naar beneden en wierpen zich tegen de voorruit van de auto. Emily schrok en verloor de macht over het stuur. Vonken spatten van de auto af toen ze langs de vangrail schuurden. Op de vluchtstrook, vlak voor de brug, kwamen ze piepend tot stilstand.

Het gebeurde allemaal zo snel dat Emily en Tobias al buiten stonden voordat het tot hen was doorgedrongen dat ze zojuist door twee kraaien waren aangevallen. De gedachte alleen al was absurd. Het gebeurde wel eens dat een vogel per ongeluk door een auto werd geraakt, maar dit was anders. Tobias zocht op de weg naar de vogels, maar ze waren nergens te bekennen.

Een grote klap deed hen opnieuw opschrikken.

'Tobias!' riep Emily. Ze wees naar de brug.

Onder luid gekraak botsten auto's tegen elkaar. Met afschuw zag Tobias dat de auto met de vlag door de kracht van de botsing op de reling terecht kwam. Langzaam kantelde hij over de rand en stortte met een misselijkmakende plons in de rivier.

'Hebben wij dit veroorzaakt?' vroeg hij met onvaste stem. Hij deed een stap naar achteren en zocht houvast aan de auto.

Emily schudde haar hoofd. Ze zag lijkkbleek. 'Ik denk het niet. Zo te zien is de botsing verderop begonnen.' Ze gebaarde naar de rand waar de auto net overheen geslingerd was. 'Als we niet van de weg geraakt waren, lagen wij misschien nu in het water. Die val is minstens twintig meter, dat kunnen de inzittenden nooit overleven.'

De vogels hadden hun levens gered. Tobias keek weer

naar de weg achter ze, maar er was geen veer te zien.

‘Kom, Tobias. We moeten hier weg. Het is hier niet veilig,’ zei Emily ineens kordaat.

Loesje keek hen nieuwsgierig aan, alsof ze wilde vragen wat er buiten allemaal aan de hand was. Tobias ging zitten en zette haar op zijn schoot. Luisterend naar alle geluiden die door de chaos werden veroorzaakt, probeerde hij rustig te worden.

Iedereen maakte lawaai. De mensen die niet bij de botsing betrokken waren, toeterden of belden met familieleden en vrienden. Velen schreeuwden aanwijzingen door elkaar heen terwijl ze de gewonden probeerden te helpen. Al snel waren er in de verte sirenes te horen.

Toen de schrik bij de meeste bestuurders was gezakt, begon het verkeer weer op gang te komen. Emily en Tobias sloten zich bij de andere bestuurders aan en passeerden tientallen ingedeukte auto's die de twee rechterrijstroken blokkeerden.

Hoewel het ongeluk niet ver voor hen had plaatsgevonden, duurde het toch een hele tijd voordat ze er voorbij waren.

Terwijl ze eindelijk de brug verlieten, keek Tobias nog een paar keer achterom naar de rode auto die met gebarsten ruiten op zijn kant tegen de vangrail aan lag.

‘Hier zijn we dan,’ zei Emily.

De vertrekhal van het vliegveld was een oase van licht. Honderden reizigers liepen kriskras door elkaar en trokken koffers in alle soorten, maten en kleuren achter zich aan. Van alle kanten was er geroezemoes in vreemde talen te horen.

Loesje miauwde vanuit de reistas waar ze in zat en keek Tobias met grote ogen aan.

‘Sorry, Loesje,’ zei hij terwijl hij tegen het plastic raam-

pje tikte, 'maar dit is de enige manier waarop ik je mee het vliegtuig in mag nemen.'

Hij hees zijn rugzak op zijn rug en liep achter zijn zus aan naar de incheckbalie, waar hij alle benodigde documenten liet zien en antwoord gaf op de vragen die de mevrouw achter de balie aan hem stelde. Maar hij was er met zijn gedachten niet bij. Het enige waar hij aan kon denken, waren die arme mensen op de brug, Anna die waarschijnlijk geen idee had waarom ze niet werd opgehaald, en de roekeloze bestuurder van de rode auto. In gedachten zag Tobias telkens zijn valse grijns.

Emily tilde zijn koffer op de loopband en nadat die uit het zicht was verdwenen, liepen ze naar de paspoortcontrole. Alle tv's op het vliegveld lieten beelden van het ongeluk zien. De media zaten er zoals gewoonlijk meteen bovenop. Tot nu toe telde de lijst drie doden en zeker tientallen gewonden.

Bij de paspoortcontrole hield Emily Tobias tegen. 'Verder dan hier mag ik niet komen.' Ze gaf hem een stevige knuffel en toverde een glimlach op haar gezicht. 'Pas goed op jezelf, en geen gekke dingen doen, hè!' waarschuwde ze hem op een plagerige toon.

Ondanks zijn sombere humeur begon hij te glimlachen. 'Wees maar niet bang. Ik zal proberen de school heel te houden.'

Ze streek de blonde plukken uit zijn gezicht en haar ogen werden vochtig. 'Veel plezier in Engeland, Tobias. Bel je me zodra je op school bent aangekomen?'

'Dat zal ik doen, Em.'

Hij liep naar de grijsharige douanebeambte toe, die met een norse blik zijn paspoort naast zijn gezicht hield om te kijken of de foto wel klopte. Nadat Tobias zijn paspoort terug in zijn tas had gestopt, keek hij over zijn schouder om naar zijn zus te zwaaien.

Emily zwaaide terug en er verscheen een grijns op haar gezicht.

‘Wauw, moet je kijken, Loesje,’ zei Tobias, wijzend naar alle mooie winkels die voor hen lagen. Alles wat je je maar kon bedenken verkochten ze in het taxfreewinkelcentrum. Als hij meer tijd had gehad, was hij hier nog wat langer gebleven, maar vanwege zijn opgelopen vertraging moest hij opschieten.

In zijn haast om naar de gate te gaan, die zich in een uithoek van het vliegveld bevond, liep hij een klein meisje ondersteboven.

‘Het spijt me,’ zei Tobias verontschuldigend. Hij zette Loesjes reistas op de grond en hielp haar overeind.

Ze giechelde en keek hem aan door een veel te grote zonnebril die op haar kleine neus balanceerde. Ze droeg een simpel zwart jurkje en had twee staartjes in haar haar. Er liep een witte lijn vanaf haar schouders over haar mouwen. Haar moeder, die naast haar in een rond spiegeltje keek om te controleren of haar make-up er nog goed uitzag, wierp Tobias een boze blik toe.

‘O, een poesje!’ zei het meisje met een hoog stemmetje toen ze Loesje opmerkte. Ze drukte met haar vinger tegen het plastic van de reistas aan en Loesje duwde met haar witte pootje terug.

‘Heb je ergens pijn?’ vroeg Tobias.

Het meisje giechelde weer. ‘Nee, hoor. Hoe heet ze?’

‘Loesje.’

‘Ze ziet er lief uit. Ik hoop dat je goed voor haar zult zorgen.’

‘Schiet op, Lizzy. Papa staat al op ons te wachten,’ zei haar moeder ongeduldig. Ze klapte het spiegeltje dicht en stopte het in haar handtas.

‘Ik moet gaan,’ zei Lizzy. ‘Dag!’ Ze giechelde nog een laatste keer en verdween toen samen met haar moeder in de drukte.

Tobias glimlachte het meisje na terwijl hij Loesjes reistas weer oppakte. Hij keek op zijn horloge en begon te rennen. Hij had geen idee hoe ver het nog was, maar hij wilde niet het risico lopen zijn vliegtuig te missen. Zigzaggend tussen de mensen door rende hij over de loopbanden. Het leek wel alsof zijn bestemming maar niet dichterbij wilde komen. Hij bleef rennen en kwam steeds minder mensen tegen.

Hij was bijna bij de juiste gate aangekomen toen hij iemand zijn naam hoorde roepen.

‘Tobias...’

Hij keek om zich heen. Er was niemand in de buurt. Het enige wat hij zag, waren loopbanden en tv-schermen met vluchtinformatie erop. Hij haalde zijn schouders op en kwam weer in beweging. Hij had nog tien minuten. Loesjes reistas hield hij stevig tegen zijn borst gedrukt, zodat ze niet al te veel heen en weer geschud zou worden.

Helemaal buiten adem kwam hij een paar minuten later de wachtruimte binnen. Er zaten maar een paar mensen. De slurf die naar het vliegtuig leidde was nog niet open. Uitgeput plofte hij op een stoel neer.

Een jongen met bruine krullen kwam vrijwel direct naar hem toe gelopen. Hij droeg een korte camouflagebroek en een zwart T-shirt. Om zijn pols zat een bandana geknoopt. Zijn lichtblauwe ogen schoten van Tobias’ bezwete voorhoofd naar de reistas waar Loesje in zat. Hij gebaarde naar de stoel naast hem. ‘Is deze nog vrij?’

Tobias keek om zich heen en zag dat die vraag nogal overbodig was; de hele rij met stoelen was nog vrij. ‘Ja, hoor. Ga zitten.’

Zijn oren suisden nog van de inspanning toen de jongen zijn hand uitstak en zich voorstelde. 'Marco Rane.'

Tobias schudde zijn hand. 'Tobias Durana.'

Marco leunde achterover en sloeg zijn handen achter zijn hoofd ineen. 'Je bent maar net op tijd. Was je te laat van huis vertrokken?'

'Nee, ik had onderweg wat onverwachte vertragingen. Ik mag van geluk spreken dat ik überhaupt nog op het vliegveld ben aangekomen.'

Marco's ogen werden groot en hij boog zich dicht naar Tobias toe. 'Zat jij in dat ongeluk op de snelweg?' Hij wees met zijn duim over zijn schouder. 'Zij praten er al de hele tijd over,' vervolgde hij op een fluistertoon.

Tobias volgde Marco's wijzende vinger en zag een groepje jongens en meisjes samenzweerderig in een hoekje zitten. Ze waren druk met elkaar in gesprek en keken af en toe zijn kant op. Verder waren er helemaal geen andere mensen in de wachtruimte te bekennen.

'Het gerucht gaat dat het een aanslag was,' zei Marco.

'Een aanslag?' Zijn hartslag versnelde terwijl Tobias zich het beeld van de rode auto voor de geest haalde. Geen gewoon ongeluk, maar een aanslag? Op wie dan? 'Waarschijnlijk zijn het maar gewoon geruchten,' zei hij, om Marco maar vooral ook zichzelf gerust te stellen.

'Ik hoop het.' Marco klonk niet erg overtuigd.

Na een korte stilte kwam er iemand tevoorschijn die iedereen vriendelijk verzocht om in te stappen. Het groepje jongeren dat achter in de wachtruimte had gezeten, liep als eerste naar voren. Marco, een miauwende Loesje en Tobias sloten achter hen aan in de rij. Ze waren maar met tien man. Voor zover Tobias wist, pasten er heel wat meer mensen in een passagiersvliegtuig.

Behalve dat vielen hem nog twee dingen op.

Niemand was ouder dan een jaar of twintig en iedereen droeg luchtige kleren. Het was algemeen bekend dat het in Engeland vaker wel dan niet regende. Ter voorbereiding had hij lange kleren aangetrokken en stevige schoenen aangedaan, maar hij leek de enige te zijn die hierover had nagedacht.

Tobias keek opzij naar Marco. Hij liep de hele tijd aan de bandana om zijn pols te plukken en keek om de paar seconden naar de slurf.

‘Zenuwachtig?’ vroeg Tobias.

Marco knikte. ‘Dit is de eerste keer dat ik met dit vliegtuig meega. Ze zeggen dat iedereen de eerste keer ziek wordt.’

Een duidelijk geval van vliegangst, dacht Tobias bij zichzelf.

‘Is dit voor jou ook de eerste keer?’ vroeg Marco.

‘Ja, ik heb ook nog nooit gevlogen.’

Ze lieten hun instapkaarten zien en liepen door de slurf naar het vliegtuig.

‘Maak je geen zorgen, Marco. Zo'n wilde rit zal het nou ook weer niet worden,’ zei Tobias grijnzend.

Marco zweeg en bleef aan de bandana pulken.

Tobias hoopte vurig dat Marco niet naast hem zou zitten en over hem heen zou kotsen.